

Biblia a „życie po życiu”

Uwaga wstępna: Opracowanie niniejsze powstało w wyniku kontaktów i dyskusji z osobami z szeregów „Świadków Jehowy” oraz „Adwentystów Dnia Siódmego”. Odwiedzają mnie czasem w domu i oferują także literaturę poruszającą różne tematy, zwłaszcza te, w których mają zrozumienie inne od zrozumienia ludzi z głównego nurtu chrześcijaństwa. Jedni i drudzy okazali się być zgodni co do tego, że między śmiercią człowieka a jego zmartwychwstaniem nie ma żadnej formy jego świadomego istnienia. W skrócie: Że nie ma „nieśmiertelnej duszy”, zmarli więc „żyją” w tym czasie tylko w pamięci Jehowy. Ich książeczki typu: „Czego naprawdę uczy Biblia” utrzymują z całą stanowczością, że uczy wyraźnie właśnie tego. Ponieważ moje rozumienie nauki Biblii w tym temacie jest inne, postanowiłem w pewnym uproszczeniu przedstawić biblijne argumenty, które moim zdaniem podważają tę tezę, wskazując raczej na to, że śmierć ciała nie jest śmiercią całego człowieka i że duchy zmarłych kontynuują świadomą egzystencję w świecie duchowym. Ponieważ kwestia ta wyłania się niewątpliwie wielokrotnie w myślach i słowach na różnym poziomie, doszedłem do wniosku, że moje opracowanie może okazać się przydatne w procesie powolnego, stopniowego wyjaśniania tej kontrowersyjnej kwestii w ramach dochodzenia ludu Bożego do „pełni wymiarów Chrystusowych” przed Jego powtórным przyjściem.

Czego uczy Biblia na temat Ducha Bożego i ducha ludzkiego

Cytaty biblijne pochodzą z tzw. „Biblii Warszawskiej”, BZTB 1975

Opracował w lipcu i sierpniu 2017 r. Józef Kajfosz

Swoista trudność nr 1: Pojęcia **duch** i **wiatr** zarówno w hebrajskim (**ruah**) jak i w greckim (**pneuma**) wyrażane są tym samym wyrazem. Stąd w niektórych miejscach tekstu trudno ustalić znaczenie tych wyrazów — czy chodzi o **wiatr**, czy o **ducha**.

Swoista trudność nr 2: W naszej kulturze przyjęło się odróżniać **Ducha** Bożego (pisanego wielką literą) od innych **duchów** (pisanych małą literą). Ani rękopisy hebrajskie, ani greckie nie zawierają jednak wielkich liter. Stąd na wielu miejscach tekstu biblijnego trudno odróżnić, o jakim **duchu** jest mowa.

Fundamentalne stwierdzenie: **Bóg jest duchem** Jn 4:24; **Pan jest Duchem** 2Ko 3:17,18.

Z tego wynika szereg ważnych wniosków:

1. Duch to nie tylko jakiś wpływ czy siła życiowa, lecz coś żyjącego, świadomego, aktywnego, wielce inteligentnego;
2. Duch jest nie z tej ziemi, jest więc bytem niematerialnym, nadnaturalnym, transcendentnym;
3. Mogą istnieć żyjące byty, świadome, inteligentne, nie mające ciała, pozbawione elementów materialnych.

Bóg stworzył mnóstwo takich bezcielesnych istot (aniołów), będących duchami Hbr 1:14

1. Bóg potrafi stwarzać duchy;
2. Jest to Jego ulubioną czynnością

3. Wynika to z pragnienia posiadania partnerów – istot, z którymi mógłby mieć bliską społeczność (Bóg szczyli się Jobem Jb 1:8; 2:3; Abrahama nazywa przyjacielem Iz 41:8; Daniela „mężem miłym” Dn 10:11,19)
4. Bóg jest suwerennym władcą stworzonych przez siebie istot
5. Stwarzając duchy Bóg dzieli się z nimi samym sobą, udziela im cząstki tego, co sam posiada i kim sam jest.

Bóg nazwany jest w Biblii **Bogiem duchów** 4Mo 27:16; Obj 22:6; **Ojcem duchów** Hbr 12:9

Teksty wskazujące na to, że Duch Boży jest żywym, działającym podmiotem

- Iz 11:2 I spocznie na nim **Duch** Pana; **Duch mądrości i rozumu, Duch rady i mocy, Duch poznania i bojaźni Pana**
- Iz 63:10 Lecz oni byli przekorni i **zasmucili Ducha** jego Świętego
- Mi 3:8 Lecz ja jestem **pelen siły, ducha** Pana, **prawa i mocy**, aby oznajmiać Jakubowi jego przestępstwo, a Izraelowi jego grzech
- Mt 10:20 lecz **Duch** Ojca waszego, który **mówi** w was
- Mk 1:12 I zaraz **powiódł** go **Duch** na pustynię
- Mk 13:11 albowiem nie jesteście tymi, którzy **mówią**, lecz **Duch** Święty
- Łk 4:18 **Duch** Pański nade mną, przeto **namaścił mnie**, abym zwiastował ubogim
- Łk 12:12 **Duch** Święty bowiem **pouczy was** w tej właśnie godzinie, co trzeba mówić
- Jn 14:26 Lecz Pocieszyciel, **Duch** Święty, którego Ojciec pošle w imieniu moim, **nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko**, co wam powiedziałem
- Jn 15:26 **Duch** Prawdy, który od Ojca wychodzi, **złoży świadectwo** o mnie
- Jn 16:13 **Duch** Prawdy, **wprowadzi was we wszelką prawdę**, bo nie sam od siebie **mówić będzie**, lecz cokolwiek usłyszycie, **mówić będzie**, i to, co ma przyjść, wam **oznajmi**
- Dz 1:8 Ale weźmiecie moc **Ducha** Świętego, kiedy **zstąpi na was**, i będziecie mi świadk.
- Dz 1:16 Musiało się wypełnić Pismo, w którym **Duch** Święty **przepowiedział**
- Dz 4:25 Któryś **powiedział** przez **Ducha** Świętego ustami ojca naszego Dawida
- Dz 4:31 A gdy skończyli modlitwę, **zatrzęsło się miejsce**, na którym byli zebrani, i **napelnieni zostali** wszyscy **Duchem** Świętym, i **głosili z odwagą** Słowo Boże
- Dz 5:9 A Piotr do niej: Dlaczego zmówiliście się, by **kusić Ducha** Pańskiego?
- Dz 6:10 Lecz **nie mogli sprostać mądrości i Duchowi**, z którego natchnienia przemawiał
- Dz 8:29 I **rzekł Duch** Filipowi: Podejdz i przyłącz się do tego wozu
- Dz 10:19 A gdy Piotr zastanawiał się jeszcze nad widzeniem, **rzekł** mu **Duch**: Oto szukają cię trzej mężowie
- Dz 11:12 I **powiedział** mi **Duch**, abym z nimi poszedł bez wahania
- Dz 13:2 A gdy oni odprawiali służbę Pańską i pościli, **rzekł Duch** Święty: **Odlączcie mi** Barnabę i Saula do tego dzieła, do którego ich **powołałem**
- Dz 13:4 A oni, **wysłani** przez **Ducha** Świętego, udali się do Seleucji
- Dz 16:6 I przeszli przez frygijską i galacką krainę, ponieważ **Duch** Święty **przeszkodził** w głoszeniu Słowa Bożego w Azji
- Dz 16:7 A gdy przyszli ku Mizji, chcieli pójść do Bitynii, lecz **Duch Jezusa nie pozwolił**
- Dz 20:28 Mieście pieczę o samych siebie i o całą trzodę, wśród której was **Duch** Święty **ustanowił** biskupami
- Dz 21:11 I przyszedłszy do nas, wziął pas Pawła, związał sobie nogi i ręce i rzekł: **To mówi Duch** Święty: Męża, do którego ten pas należy, tak oto zwiążą Żydzi
- Ef 4:30 A **nie zasmucajcie Bożego Ducha** Świętego, którym jesteście zapieczętowani na dzień odkupienia
- 1Tm 4:1 A **Duch wyraźnie mówi**, że w późniejszych czasach odstąpią niektórzy od wiary

Hbr 9:8 Przez to **Duch Święty wskazuje wyraźnie**, że droga do świątyni nie została jeszcze objawiona

1Jn 5:6 a **Duch składa świadectwo**, gdyż **Duch jest prawdą**

Obj 2:7,11,17,29; 3:6,13,22 Kto ma uszy, niechaj słucha, co **Duch mówi do zborów**

Stwarzając człowieka Bóg uczynił go istotą z ciała i z ducha

1. Człowiek zatem składa się z dwóch podstawowych elementów różnego pochodzenia: materialnego ciała i transcendentnego ducha, tworzących razem istotę żywą (duszę);
2. Ciało (materialne) służy człowiekowi do kontaktów i działania w świecie materialnym, natomiast duch (niematerialny) służy do kontaktów z Bogiem i światem duchowym;
3. Dzięki duchowi pochodzącemu od Boga możliwa jest społeczność człowieka ze Stwórcą.

Modlimy się w **duchu**: Łk 18:11; Jn 4:23,24; Rz 8:26; 1Ko 14:14,15; Ef 6:18; Jd 1:20

Biblijny związek boskiego tchnienia z przekazywaniem ducha:

1. Jb 32:8 Lecz **duch**, który **jest w człowieku** i **tchnienie** Wszechmogącego czynią ich rozumnymi
2. 2Kn 19:7 Oto ja **natchnę** go takim **duchem**...
3. Jb 33:4 **Duch** Boży **stworzył** mnie, a **tchnienie** Wszechmocnego **ożywiło** mnie.
4. Jb 34:14,15 Gdyby **wziął z powrotem** do siebie swojego **ducha** i **ściągnął w siebie** swoje **tchnienie**, To by od razu **zginęło** wszelkie ciało i człowiek **wróciłby do prochu**
5. Jn 12:22 A to rzekłszy, **tchnął** na nich i powiedział im: **Weźmijcie Ducha Świętego**
6. Obj 13:15 I dano mu **tchnąć ducha** w posąg zwierzęcia...

Teksty wskazujące na to, że człowiek jest istotą składającą się z ciała i ducha:

1. Sposób stworzenia człowieka: 1Mo 2:7 z **prochu** ziemi... **tchnął** w nozdrza jego **dech** życia... stał się istotą żywą.
2. Zach 12:1 Pan... **stworzył ducha człowieka** w jego wnętrzu
3. Mał 2:15 **stworzył** ją istotą z **ciała** i **ducha**
4. Jb 12:10 W Jego ręku jest życie wszelkiego stworzenia i **duch** wszystkich **ludzi**
5. Jb 32:8 **duch** który jest **w człowieku** i **tchnienie** Wszechmocnego
6. 1Ko 2:11 Bo któż z ludzi wie... prócz **ducha ludzkiego**, który w nim jest
7. Mt 26:41; Mk 14:38 **duch** jest **ochotny**, ale **ciało mdle**
8. 1Ko 5:3 **nieobecny ciałem**, ale **obecny duchem**
9. 1Ko 5:5 oddajcie takiego... na zatracenie **ciała**, aby **duch** był zbawiony...
10. 1Ko 7:34 troszczy się... aby być świętą i **ciałem** i **duchem**
11. 2Ko 7:1 oczyścimy się od wszelkiej zmazy **ciała** i **ducha**
12. Gal 6:8 kto **sieje** dla **ciała**... a kto **sieje** dla **ducha**...
13. Kol 2:5 chociaż **ciałem** jestem **nieobecny**... **duchem** **jestem z wami**
14. 1Ts 5:23 a cały **duch** wasz i **dusza**, i **ciało** niech będą bez nagany...
15. Jk 2:26 **ciało** bez **ducha** jest martwe

16. Łk 1:47 **rozradował się duch mój** w Bogu, Zbawicielu moim
 17. Dz 17:16 **obruszał się Paweł w duchu swoim**
 18. Jb 6:4; 10:12; 17:1; Ps 31:6; 71:4,7; 142:4; 143:4,7; Iz 26:9; Rz 1:9 **duch mój**
 + wiele innych wersetów poniżej (cechy, wychodzi, wraca itd.)

Bóg dąży do tego, aby człowiek był Jego partnerem i realizował Bożą wolę w materialnym świecie; Wychowuje człowieka, uczy, karci. Kontaktuje się przy tym z duchem człowieka.

Upadek w grzech pokrzyżował Boże plany, lecz ich nie udaremnił

Boże poszukiwanie odpowiednich ludzi — powstanie narodu wybranego

Działalność Ducha poprzez ducha proroków

Duch ludzki jest nośnikiem cech charakteru, zdolności, mądrości, inteligencji, świadomości itd. Tych cech nie może posiadać czysto materialny mózg ludzki, one nie mogą istnieć w czysto materialnym ciele. Istoty (zwierzęta) nie stworzone na obraz Boży, tzn. pozbawione tego Bożego „tchnienia” mają instynkty i pewne zdolności, ale daleko im do potencjału człowieka, który istnieje dzięki duchowi i rezyduje w jego duchu. W tym sensie ludzka inteligencja i świadomość to elementy nadnaturalne, transcendentne.

Teksty wskazujące na to, że ludzki umysł znajduje się w duchu

- 5Mo 34:9 Jozue zaś, syn Nuna, był pełen **ducha**
 Neh 9:20 Daleś im swego dobrego **ducha**, aby ich *pouczał*
 Jb 20:3 **duch** zgodnie z moim rozumieniem *podsuwa mi odpowiedź*
 Jb 32:8 Lecz **duch**, który jest w człowieku... *czynią ich rozumnymi*
 Jb 32:18 Bo jestem *pełen słów*, **duch** rozsadza mnie w moim wnętrzu
 Ps 77:7 Rozważam w nocy w sercu, Rozmyślałem i **duch mój docieka**:
 Dn 5:12 Dlatego iż Daniel miał nadzwyczajnego **ducha, wiedzę i rozum**
 Mt 10:20 nie wy jesteście tymi, którzy mówią, lecz **Duch** Ojca waszego, który *mówi* w was
 Mk 2:8 A Jezus zaraz *poznał* w **duchu** swoim, że tak myślą w sobie, i rzekł im
 Mk 12:36 Wszak sam Dawid *powiedział* w **Duchu** Świętym: Rzekł Pan do Pana mego
 Mk 13:11 albowiem nie jesteście tymi, którzy *mówią*, lecz **Duch** Święty
 1Ko 12:8 Jeden bowiem *otrzymuje przez Ducha mowę mądrości*, drugi *przez tego samego Ducha mowę wiedzy*
 Ef 1:17 Aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam **Ducha mądrości i objawienia** ku poznaniu jego

Teksty wskazujące na to, że ludzkie emocje znajdują się w duchu

- 1Mo 41:8 Rano, *zaniepokojony w duchu*, kazał wezwać
 Ps 51:19 Ofiarą Bogu miłą jest **duch skruszony**
 Prz 15:13 gdy serce jest zmartwione, **duch** jest *przygnębiony*
 Prz 17:22 lecz *przygnębiony duch* wysusza ciało
 Kzn 7:9 Nie bądź w swym **duchu porywczy do gniewu**
 Iz 57:15 lecz jestem też z tym, który jest *skruszony i pokorny duchem*
 Dn 2:1,3 miał Nebukadnesar sen, tak iż jego **duch** był *zaniepokojony*

Dn 7:15 Ja, Daniel, byłem *zaniepokojony* w **duchu**
 Łk 1:47 *I rozradował się duch mój* w Bogu, Zbawicielu moim
 Łk 10:21 W owej godzinie *rozradował się w Duchu Świętym* i rzekł: Wysławiam cię
 Jn 11:33 Jezus tedy, widząc ją płaczącą... *rozrzewnił się w duchu* i *wzruszył się*
 Dz 17:16 Czekaając na nich w Atenach, *obruszał się* Paweł w **duchu** swoim na widok
 miasta oddanego bałwochwalstwu
 1Ko 4:21 Czego chcecie? Czy mam przyjść do was z różgą, czy też z miłością i w **duchu**
łagodności?
 2Ko 2:13 *Nie zaznałem spokoju ducha*, bo nie zastałem tam Tytusa
 Gal 6:1 Bracia, jeśli człowiek zostanie przyłapany na jakimś upadku, wy, którzy macie
 Ducha, poprawiajcie takiego w **duchu łagodności**
 Kol 1:8 Który też doniósł nam *o miłości waszej w Duchu*
 1Ts 1:6 przyjęliście Słowo w wielkim uciśnieniu, *z radością Ducha Świętego*[
 2Tm 1:7 Albowiem nie dał nam Bóg **ducha bojaźni, lecz mocy i miłości, i**
powściągliwości
 1Pt 3:4 Lecz ukryty wewnętrzny człowiek z *niezniszczalnym klejnotem łagodnego i*
cichego ducha, który jedynie ma wartość przed Bogiem

Teksty wskazujące na to, że ludzka wola znajduje się w duchu

2Mo 35:21 ...każdy, kto miał ochotne serce, i każdy, kogo **duch pobudził**
 Ps 32:2 Błogosławiony człowiek... A w **duchu** jego *nie ma obludy*
 Ps 51:14 I wesprzyj mnie **duchem ochoczym**
 Ps 78:8 Pokoleniem niestałego serca, Którego **duch nie był wierny** Bogu
 Prz 16:18 Pycha chodzi przed upadkiem, a *wyniosłość ducha* przed ruiną
 Prz 17:27 kto *zachowuje spokój ducha*, jest roztropny
 Dn 5:20 Lecz gdy jego serce wyniosło się w pysze, a jego **duch się rozzuchwalił**, został
 strącony z tronu
 Oz 4:12 **duch wszechcieństwa** ich omamił, a cudzołożąc odstąpili od swojego Boga
 Ml 2:15,16 *Pilnujcie się więc w waszym duchu* i niech *nikt nie będzie niewierny* żonie
 swej młodości! *Pilnujcie się więc w waszym duchu* i *nie bądźcie niewierni!*
 Mt 26:41 **duch** wprawdzie *jest ochotny*, ale ciało mdłe
 Ef 4:3 *Staraj się zachować jedność Ducha* w spójni pokoju

Bóg ma dostęp do ludzkiego ducha, może go pobudzać, uzdolniać, wypełniać mądrością, mocą. Na swoich nieprzyjaciół może wpływać destruktywnie.

Teksty wskazujące na to, że Bóg ma władzę i Duchem ingeruje w ludzkiego ducha

5Mo 2:30 gdyż Pan, twój Bóg, *uczynił zawziętym* jego **ducha** i znieczulił jego serce
 Ezd 1:5 wszyscy, których **ducha pobudził** Bóg, aby pójść budować
 Iz 11:2 I *spocznij na nim Duch* Pana; **Duch** mądrości i rozumu, **Duch** rady i mocy,
Duch poznania i bojaźni Pana
 Iz 19:14 Pan *wylał* wśród nich **ducha oblędu**
 Iz 29:10 Gdyż Pan *wylał* na was **ducha twardego snu**
 Iz 57:15 aby *ożywić ducha* pokornych i pokrzepić serca skruszonych
 Iz 61:1 **Duch** Wszechmocnego, Pana nade mną, gdyż Pan *namaścił* mnie, abym
 zwiastował
 Iz 61:3 Abym *dał* płaczącym nad Syjonem... *pieśń pochwalną* zamiast **ducha** zwątpienia
 Ez 36:27 Mojego **ducha dam** do waszego wnętrza i *uczynię*, że będziecie postępować
 według moich przykazań

Ag 1:14 Wtedy Pan **poruszył ducha** Zorobabela... i **ducha** całej reszty ludu, tak że przyszli i podjęli pracę koło domu Pana Zastępów, swojego Boga

Za 12:10 na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu **wyleję ducha** łaski i błagania

Łk 2:26 Temu **Duch** Święty **objawił**, iż nie ujrzy śmierci, zanim by nie oglądał Chrystusa

Łk 4:18 **Duch** Pański nade mną, przeto **namaścił mnie**, abym zwiastował ubogim

Łk 12:12 **Duch** Święty bowiem **pouczy was** w tej właśnie godzinie, co trzeba mówić

Jn 14:26 Lecz Pocieszyciel, **Duch** Święty... **nauczy was** wszystkiego i **przypomni wam** wszystko, co wam powiedziałem

Dz 2:2–4 I powstał nagle z nieba szum, jakby wiejącego gwałtownego wiatru, i nappełnił cały dom, gdzie siedzieli. I ukazały się im języki jakby z ognia, które się rozdzieliły i usiadły na każdym z nich I **napętnieni zostali** wszyscy **Duchem Świętym**, i **zaczęli mówić innymi językami**, tak jak im **Duch poddawał**

Dz 4:31 A gdy skończyli modlitwę, **zatrzęsło się miejsce**, na którym byli zebrani, i **napętnieni zostali** wszyscy **Duchem Świętym**, i **głosili z odwagą** Słowo Boże.

Dz 11:24 Był to bowiem mąż dobry i **pełen Ducha** Świętego i wiary

Rz 5:5 A nadzieja nie zawodzi, bo **miłość Boża rozlana jest** w sercach naszych **przez Ducha Świętego**, który nam jest dany

Rz 8:26 Podobnie i **Duch wspiera nas** w niemocy naszej; nie wiemy bowiem, o co się modlić, jak należy, ale sam **Duch wstawia się za nami**

Rz 11:8 Jak napisano: **Zesłał** Bóg na nich **ducha znieczulenia**

1Ko 2:10 Albowiem nam **objawił** to Bóg **przez Ducha**; gdyż **Duch bada wszystko**

Duch jako „substancja” transcendentna. To nie ma odpowiednika w materialnym świecie Dlatego trudno nam to pojąć.

Wersety mówiące o Duchu jak o jakimś płynie lub materiale

1. **Wylać Ducha**: Iz 29:10; 32:15; 44:3; Ez 39:29; Jl 3:1,2; Za 12:10; Dz 2:17,18; Tt 3:6
2. **Napętnić Duchem**: 2Mo 31:3; 2Mo 35:31; Łk 1:15,41,67; Dz 2:4; 4:31; 9:17; 13:9
3. **Pełen Ducha**: 5Mo 34:9; Mi 3:8; Łk 4:1; Dz 4:8; 6:3,5; 7:55; 11:24; 13:52; Ef 5:18
4. **Namaścić Duchem**: Iz 61:1; Łk 4:18; Dz 10:38
5. **Chrzcić Duchem**: Mt 3:11; Mk 1:8; Łk 3:16; Jn 1:33; Dz 1:5; 11:16; 1Ko 12:13
6. **Udzielić Ducha**: Jn 3:34 Dz 8:18; Rz 1:11; 1Jn 4:13
7. **Napoić Duchem**: 1Ko 12:13
8. **Pieczętować Duchem**: 2Ko 1:22; Ef 1:13; 4:30
9. **Pisać Duchem**: 2Ko 3:3
10. **Gasić Ducha**: 1Ts 5:19
11. **Zadatek Ducha**: 2Ko 1:22
12. **Zaczątek Ducha**: Rz 8:23
13. **Płomienni duchem**: Rz 12:11
14. **Nieco ducha**: 4Mo 11:17,25
15. **Dwie trzecie ducha**: 2Kr 2:9
16. **Być jednym duchem**: 1Ko 6:17

Te dwa podstawowe składniki: ciało i duch są często z sobą w konflikcie, gdyż bardzo różne są ich cechy. Ciało łączy do materii, duch łączy do Boga. Chodzi o to, który z tych elementów zapanuje nad duszą, czyli jak będą funkcjonowały umysł, uczucia i wola człowieka, Upadek w grzech był zwycięstwem ciała nad duchem. Ludzie stali się „cieleśni”, cała ludzka cywilizacja i kultura skupiona jest na materii. Dlatego nad ludzkością zapanowała śmierć.

Aby nastąpił powrót do życia, konieczne jest, aby nad duszą ludzką dominował duch, mający trwałą, bezpośrednią relację z Duchem Bożym.

Konflikt ciała i ducha Rz 7:14–25; Rz 8:1–13; Gal 5:16–26; Gal 6:8; Ef 2:1–10

Rz 8:6 Albowiem *zamysł ciała*, to *śmierć*, a *zamysł Ducha*, to *życie* i pokój

Rz 8:13 Jeśli bowiem według **ciała** żyjecie, *umrzecie*, ale jeśli **Duchem** sprawy ciała umartwiacie, *żyć będziecie*

Rz 8:11 A jeśli **Duch** tego, który Jezusa *wzbudził z martwych*, *mieszka* w was, tedy **Ten**, który Jezusa Chrystusa z *martwych wzbudził*, *ożywi* i wasze śmiertelne ciała przez **Ducha** swego, który *mieszka* w was.

Jud 1:19 ... *nie mający Ducha* — Mają tylko swojego własnego ducha, lecz zupełnie nieczynnego, „zgaszonego”, tłamszonego przez ciało, z którym związane jest ich „ja”, ich tożsamość, słowa, myśli i czyny.

Pewna liczba duchów zbuntowanych przeciwko Bogu (demonów), „nieczystych”, pozbawionych ciała, błąka się w przestrzeni. Mają one pragnienie wejść w istoty mające ciało, aby móc przejawiać się w świecie materialnym. Mają one możliwość zamieszkać w ludziach pozbawionych Bożej ochrony, zwłaszcza w następstwie uprawiania czarów i czarnej magii. Mamy wtedy do czynienia z opętaniem demonicznym, chociaż medycyna świecka kwalifikuje to jako choroby psychiczne, np. schizofrenię. Pan Jezus wyrzucał demony i mocą Bożą wyzwaliał opętanych. Tę samą władzę nad demonami przekazał też swoim uczniom. Nowy Testament zawiera wiele treści na ten temat.

Dzieło Chrystusa — pokonał śmierć, umożliwił życie wieczne poprzez narodzenie z wody i z Ducha. W Nim zawarte są wszelkie niezbędne środki do tego potrzebne. W Nim zamieszkała cała pełnia bóstwa cieleśnie. Chrystus już nie umiera, śmierć nad nim już nie panuje. To samo dotyczy tych, którzy są „w Chrystusie”.

Pragnieniem Boga jest mieszkać w człowieku pod postacią Ducha: 2Ko 6:16. Nie jest to możliwe, dopóki ludzie tkwią w grzechu. Dopiero doskonała ofiara Chrystusa oczyściła nas, o ile z niej skorzystamy i umożliwiła odnowienie naszej więzi z Bogiem.

Narodzenie z Ducha i dla ducha Jn 3:3–8. Ten tłamszony duch ludzki musi zostać ożywiony a funkcje życiowe człowieka, jego świadomość i tożsamość muszą zerwać z tyranią ciała i zostać mocno zespolone z duchem, bo tylko to jest warunkiem życia wiecznego.

Duch Święty = Duch Boży to Bóg w swojej najczystszej, autentycznej, pierwotnej, transcendentnej postaci, zdolnej do bezpośredniego kontaktu z duchem, jakim obdarował niektóre stworzone przez siebie istoty, w tym człowieka. Aby móc przemawiać do ludzi poprzez ich zmysły, Bóg musi przyjmować postać w jakimś sensie materialną, tzn. korzystać z jakiegoś „przebrania”, np. anioła, słupa obłokowego, krzaka gorejącego itp. Natomiast Bóg jako Duch wchodzi bezpośrednio w kontakt z duchem człowieka.

Lecz nie tylko to. Ponieważ duch posiada cechy transcendentnej substancji, kiedy człowiek nawraca się do Boga i otwiera się na Boże działanie, następuje stopniowe napełnianie człowieka Duchem Świętym oraz Jego przenikanie się lub mieszanie się z duchem człowieka. Prekursorem czyli pierwszym przypadkiem takiego procesu było namaszczenie, a potem napełnienie Syna Bożego Jezusa Chrystusa Duchem Boga Ojca. Dzięki temu zmieszaniu Bóg Ojciec i Chrystus stali się „jedno” Jn 10:30 a Duch Boży stał się jednocześnie Duchem Chrystusowym.

W swojej modlitwie arcykapłańskiej Jn 17:11,21,22 Chrystus prosi dokładnie o to samo dla tych wszystkich, których Mu dał Ojciec. Jesteśmy więc powołani do tego, aby być „jedno” z Chrystusem, a więc jednym duchem 1Ko 6:17. Wtedy nasz duch ludzki staje się tożsamy z Duchem Chrystusowym. Na tej podstawie ap. Paweł mógł powiedzieć, że on już nie żyje, lecz żyje w nim Chrystus Gal 2:20. Na tej samej podstawie także nasze ciała należą do Chrystusa, będąc świątynią Ducha Świętego 1Ko 3:16; 1Ko 6:15,17. Na tej samej też podstawie ap. Paweł nazwał zbór Pański Chrystusem 1Ko 12:12,13, gdyż wszyscy mający Jego Ducha jesteśmy Jego „częstką” Ef 1:11.

Co się dzieje w czasie śmierci? Umiera ciało. Kończy się wszystko materialne. Te funkcje życiowe, które związane są wyłącznie z ciałem, kończą się wraz ze śmiercią ciała.

Co dzieje się z duchem? „Wraca do Boga”. Jeśli funkcje życiowe oraz świadomość i tożsamość umocowane są w duchu, wracają wraz z duchem do Boga.

W ręce Twoje polecam ducha mego. Oddał ducha. Przyjmij ducha mego. Wyzionął ducha (niekoniecznie pejoratywne).

Teksty wskazujące na to, że w chwili śmierci duch człowieka wraca do Boga

1. Kzn 12:7 ...**duch** zaś **wróci** do Boga, który go dał.
2. Jk 4:5...zazdrośnie chce on mieć **tylko dla siebie ducha**, któremu dał w nas mieszkanie
3. ... **oddał ducha** Mt 27:50; Mk 15:37,39; Jn 19:30
4. „, **w ręce twoje polecam ducha mego** Łk 23:46
5. Panie Jezuu, **przyjmij ducha mego** Dz 7:59
6. ... **wyzionął ducha** Dz 5:5; Dz 12:23
7. ... **wyzionęła ducha** Jr 15:9; Dz 5:10
8. ... **wyziewają ducha** Tr 2:12
9. I **powrócił duch jej** Łk 8:55 (który w chwili śmierci z niej wyszedł)

Teksty wskazujące na to, że wraz z duchem wraca do Boga nasze „ja” (tzn. że „funkcje życiowe” czyli myśli, uczucia, wola, świadomość, tożsamość zespolone są nie z ciałem, tylko z duchem i nie „wracają do prochu” wraz z ciałem, lecz „wracają do Boga” wraz z duchem)

1. lat siedemdziesiąt... osiemdziesiąt... chyżo mijają, a **my odlatujemy** Ps 90:10
2. człowieka w proch obracasz i mówisz: **wracajcie, synowie ludzcy** Ps 90:3
3. zakaz „**dowiadywania się od umarłych**”, „**wywoływania duchów**” 5Mo 18:11; 3Mo 19:31; 3Mo 20:6,27; Iz 8:19 (gdyby duchy umarłych nie żyły, ich wywołanie lub dowiadywanie się od nich byłoby niemożliwe, a więc zakaz taki byłby zbędny)

4. Pan Jezus: Bóg nie jest Bogiem *umarłych*, lecz *żywych* Mt 22:32; Mk 12:26
5. Dla niego bowiem *wszyscy żyją* Łk 20:38
6. nie bójcie się tych, którzy *zabijają ciało*, ale duszy *zabić nie mogą* (o ile dusza czyli „funkcje życiowe”, czyli nasze „ja” nierozdzielnie powiązane są nie z ciałem, lecz z duchem) Mt 10:28 Łk 12:4
7. Paweł: pragnę *rozstać się z życiem* i *być z Chrystusem* bo to daleko lepiej Flp 1:23
8. ... *wolelibyśmy* raczej *wyjsść z ciała* i *zamieszkać u Pana* 2Ko 5:8
9. Umarły Samuel, wywołany przez Saula, mówi do niego: „jutro *będziesz* ty i twoi synowie *ze mną*” 1Sm 28:19
10. Jezus do łotra: *Dziś będziesz ze mną w raju* Łk 23:43
11. Łazarz z „przypowieści” Jezusa: „*umarł* żebrak i *zanieśli go* aniołowie na łono Abrahamowe... teraz on tutaj *doznaje pociechy* Łk 16:22,25
12. Gdyż i Chrystus... *w ciele* wprowadzie *poniósł śmierć*, lecz *w duchu został przywrócony życiu*. *W nim* też *poszedł i zwiastował duchom* będącym w więzieniu, Które niegdyś były nieposłuszne... za dni Noego 1Pt 3:18–20
13. W tym celu bowiem i *umarłym głoszona była ewangelia*, aby *w ciele osądzeni zostali* na sposób ludzki, ale *w duchu żyli* na sposób Boży 1Pt 4:6
14. Jeśli jednak Chrystus jest w was. to chociaż *ciało jest martwe* z powodu grzechu, jednak *duch jest żywy* przez usprawiedliwienie Rz 8:10
15. Lecz wy *podeszliście*... do niezliczonej rzeszy aniołów, do uroczystego zgromadzenia I zebrania pierworodnych, którzy są zapisani w niebie, i do Boga, sędziego wszystkich, i do *duchów ludzi sprawiedliwych*, którzy osiągnęli doskonałość Hbr 12:22,23
16. dokładamy starań, żeby, niezależnie od tego, czy *mieszkamy w ciele*, czy *jesteśmy poza ciałem*, jemu się podobać 2Ko 5:9
17. I oto *ukazali się* im: Mojżesz i Eliasz, którzy z nim *rozmawiali*. Mt 17:3; Mk 9:4; Łk 9:30
18. ...kto we mnie wierzy, choćby i *umarł, żyć będzie*. A kto żyje i wierzy we mnie, *nie umrze* na wieki. Jn 11:25,26

Do powyższych argumentów biblijnych dodać można niezliczoną liczbę argumentów pozabiblijnych — świadectw ludzi, którzy przeszli przez dłuższy lub krótszy czas w stanie śmierci klinicznej lub też po znacznie dłuższym czasie, spędzonym poza ciałem, wskrzeszeni zostali do życia mocą Bożą, albo też będąc zdrowymi otrzymali specjalne objawienia, wizje lub sny, w których na krótko przeniesieni zostali do rzeczywistości pozaziemskiej. Gdyby ich relacje były sprzeczne z treścią Pisma Świętego, należałoby je odrzucić, skoro jednak na ogół potwierdzają przesłanie Biblii, mogą być cennym materiałem pomocniczym w głoszeniu ewangelii.